

Rolnummer 5230
Arrest nr. 110/2012 van 20 september 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 4 van het decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009 houdende fiscale billijkheid en milieuefficiëntie voor het wagenpark en de passiefhuizen en artikel 257, eerste lid, 4°, laatste lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals gewijzigd bij artikel 2, 2°, van het vermelde decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij vonnis van 26 oktober 2011 in zake Sabri Aydin en Suat Tekin tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 4 november 2011, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Luik de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« Schendt artikel 4 van het decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009 houdende fiscale billijkheid en milieuefficiëntie voor het wagenpark en de passiefhuizen de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het bij artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechtszekerheidsbeginsel, in zoverre het bepaalt dat artikel 2, 2°, van dat Waalse decreet van 10 december 2009, dat artikel 257, eerste lid, 4°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 wijzigt door een vierde lid in te voegen, luidend als volgt : ‘ Vanaf het tijdstip waarop het goed sinds meer dan twaalf maanden niet meer in gebruik is, kan, rekening houdend met het vorige aanslagjaar, de evenredige vermindering of verlaging bedoeld in a) hierboven niet meer toegekend worden voor zover de leegstandperiode twaalf maanden overschrijdt (...) ’, toepasselijk is vanaf het aanslagjaar 2009 ?

Schendt het vierde lid van artikel 257, eerste lid, 4°, van het WIB 1992, zoals gewijzigd bij artikel 2, 2°, van het Waalse decreet van 10 december 2009, de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het bij artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechtszekerheidsbeginsel, in zoverre voor de toepassing van het vierde lid van artikel 257, eerste lid, 4°, van het WIB 1992, zoals gewijzigd bij artikel 2, 2°, van het Waalse decreet van 10 december 2009, rekening wordt gehouden met de duur van de leegstand die reeds vóór de inwerkingtreding van die bepaling, zoals vastgelegd bij artikel 4 van hetzelfde decreet, is vastgesteld ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de Waalse Regering;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 26 juni 2012 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. W. Devleeschauwer *loco* Mr. M. Eloy, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Waalse Regering;
 - . Mr. J. Fekenne, advocaat bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

De eisende partijen voor de verwijzende rechter zijn eigenaar van een onroerend goed en hebben voor de aanslagjaren 2008 en 2009 de vermindering van de onroerende voorheffing aangevraagd, aangezien de gelijkvloerse handelsruimte sedert de aankoop in juli 2007 leegstond. Voor de Rechtbank van eerste aanleg te Luik betwisten zij de onroerende voorheffingen die voor de aanslagjaren 2008 en 2009 te hunnen laste zijn ingekohierd, aangezien geen enkele beslissing sedert het indienen van hun bezwaarschrift is genomen.

De Rechtbank van eerste aanleg is van oordeel dat de vermindering van de voorheffing moet worden toegekend voor het aanslagjaar 2008 op grond van de artikelen 15 en 257 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1922 (WIB 1992).

Met betrekking tot het aanslagjaar 2009 stelt de Rechtbank vast dat artikel 257, 4°, van het WIB 1992 is gewijzigd bij het Waalse decreet van 10 december 2009 houdende fiscale billijkheid en milieuefficiëntie voor het wagenpark en de passiefhuizen. Met toepassing van die bepaling is de administratie van mening dat de kwijtschelding van de onroerende voorheffing niet aan de verzoekende partijen kan worden toegekend voor het aanslagjaar 2009. De verzoekende partijen zijn van mening dat het Waalse decreet op retroactieve wijze uitwerking heeft. Zij verzoeken de Rechtbank om het te weren of een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

De Rechtbank merkt op dat inzake de onroerende voorheffing de belastingschuld definitief ontstaat op de datum van de laatste dag van het aanslagjaar. De voor het aanslagjaar 2009 verschuldigde onroerende voorheffing is echter op 13 juli 2009 ten laste van de verzoekende partijen ingekohierd. Het aanslagbiljet is verstuurd op 15 juli 2009, hetgeen tot gevolg heeft dat de voorheffing met toepassing van artikel 413, eerste lid, van het WIB 1992 binnen twee maanden moest worden betaald, lang vóór de bekendmaking van het Waalse decreet van 10 december 2009. Het bezwaarschrift werd eveneens verschillende maanden vóór die bekendmaking ingediend. Bovendien wordt rekening gehouden met de duur van de leegstand die reeds vóór de inwerkingtreding van de bepaling is vastgesteld, namelijk, met betrekking tot de verzoekende partijen, voor het aanslagjaar 2008.

De Rechtbank stelt ten slotte vast dat het nieuwe decreet, terwijl de voorwaarden voor het verkrijgen van de vermindering van de onroerende voorheffing waren vervuld voor het aanslagjaar 2009, de voorwaarden voor het verkrijgen van die vermindering heeft gewijzigd, hetgeen afbreuk doet aan het bij artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechtszekerheidsbeginsel.

De Rechtbank beslist bijgevolg om de hiervoor vermelde prejudiciële vragen te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De Waalse Regering beklemtoont in de eerste plaats dat in de prejudiciële vragen niet uitdrukkelijk een discriminatie wordt vermeld die zou kunnen worden afgekeurd tussen twee onderscheiden en vergelijkbare groepen van personen. Daaruit moet worden afgeleid dat de verwijzende rechter het Hof raadpleegt over de schending van een grondrecht dat *ipso facto* een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie uitmaakt. Er moet dus worden nagegaan of de Waalse decreetgever een grondrecht heeft geschonden, te dezen het rechtszekerheidsbeginsel, gewaarborgd bij artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.1.2. Volgens de Waalse Regering wordt het aangevoerde grondrecht niet geschonden door de in het geding zijnde bepalingen.

Allereerst zijn de in het geding zijnde bepalingen niet kennelijk onredelijk. Overeenkomstig de bepalingen van het WIB 1992 is de onroerende voorheffing een percentage van het kadastraal inkomen, zoals het op 1 januari van het aanslagjaar wordt vastgesteld. De inkohiering kan dus plaatsvinden vóór de afsluiting van het aanslagjaar. Na de inkohiering kan de belastingplichtige een aanvraag tot kwijtschelding of tot vermindering van de onroerende voorheffing formuleren, met name wegens improductiviteit. Over die aanvraag kan evenwel pas worden beslist na het verstrijken van het aanslagjaar, aangezien de kwijtschelding of de verlaging van de onroerende voorheffing in verhouding tot de duur en de omvang van de leegstand wordt toegekend. Het is pas na de afsluiting van het aanslagjaar dat de gewestelijke directeur der directe belastingen het bedrag van de kwijtschelding of van de vermindering van de onroerende voorheffing zal vaststellen, en zulks rekening houdend met alle wetteksten die op 31 december van het beschouwde jaar van kracht zijn. Artikel 4 van het in het geding zijnde decreet is in die context niet kennelijk onredelijk.

Het feit dat rekening wordt gehouden met de leegstandperiode die tijdens een vorig aanslagjaar is vastgesteld, lijkt bovendien verantwoord, rekening houdend met het door de Waalse decreetgever nagestreefde doel, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 10 december 2009. Het recht op rechtszekerheid wordt niet bedreigd aangezien de decreetgever geen eerder verkregen kwijtscheldingen of verlagingen op de helling heeft willen zetten. De Waalse Regering vraagt zich trouwens af hoe het recht op rechtszekerheid te dezen zou kunnen zijn geschonden aangezien de kwijtschelding of de verlaging van de onroerende voorheffing verband houdt met een onvrijwillige improductiviteit.

De Waalse Regering is vervolgens van mening dat het rechtszekerheidsbeginsel dat voortvloeit uit het recht op het ongestoord genot van de eigendom, te dezen niet is geschonden aangezien de in het geding zijnde bepalingen geenszins retroactief zijn. Inzake de inkomstenbelasting heeft het jaarlijkse karakter van de belasting tot gevolg dat de belastingsschuld ontstaat de dag na de dag van het afsluiten van het belastbare tijdperk. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof vloeit bovendien voort dat een fiscale wet enkel als retroactief kan worden beschouwd wanneer zij, na de afsluiting van dat belastbare tijdperk, het stelsel van de inkomsten van dat tijdperk wijzigt. Te dezen wordt de kwijtschelding of de verlaging van de onroerende voorheffing aan de belastingplichtige geweigerd voor het aanslagjaar 2009, wegens decreetsbepalingen die vóór 31 december 2009 in werking zijn getreden en zijn bekendgemaakt. Het feit dat rekening wordt gehouden met leegstandperiodes die dateren van vóór het aanslagjaar 2009, wijzigt niets aan die analyse aangezien de in het geding zijnde bepalingen geen weerslag hebben op de belasting die voor de vorige aanslagjaren verschuldigd is.

De Waalse Regering doet ten slotte gelden dat het recht op rechtszekerheid dat voortvloeit uit het recht op het ongestoord genot van de eigendom, gewaarborgd bij artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, enkel toepassing kan vinden wanneer de belastingplichtige eigenaar van een goed is. Om die bescherming te genieten, moet de belastingplichtige kunnen aantonen dat hij houder van een schuldvordering is. De schuldvordering van de belastingplichtige kan evenwel pas ontstaan na het afsluiten van het aanslagjaar. Enerzijds is het pas zodra het aanslagjaar is afgesloten dat alle bepalingen bekend zijn die in werking moeten worden gesteld voor het verkrijgen en de berekening van de kwijtschelding of de verlaging van de onroerende voorheffing. Anderzijds is het pas vanaf dat ogenblik dat het bedrag van de kwijtschelding of van de verlaging van de belasting kan worden berekend aangezien het afhankelijk is van de duur van de leegstand gedurende het volledige belastbare tijdperk. De in het geding zijnde bepalingen hebben het eigendomsrecht van de eisende partijen dus niet kunnen aantasten aangezien hun vorderingsrecht niet was ontstaan.

A.2.1. Met betrekking tot de eerste prejudiciële vraag is de Ministerraad van mening dat artikel 4 van het in het geding zijnde decreet geen enkele terugwerkende kracht verleent aan de nieuwe regeling inzake de vermindering van de onroerende voorheffing. Hij voert in dat verband de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof aan, waarin wordt geoordeeld dat men zich op het ogenblik van het afsluiten van het belastbare tijdperk dient te plaatsen teneinde te bepalen of een fiscale wet retroactief is.

Aangezien het decreet geen retroactieve draagwijdte heeft, komt de eerste prejudiciële vraag erop neer dat aan het Hof een vraag wordt gesteld over de grondwettigheid van een niet-retroactief gewoon decreet ten aanzien van het rechtszekerheidsbeginsel dat is vastgelegd in een supranationale tekst die de Belgische Staat rechtstreeks bindt. Steunend op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, is de Ministerraad van mening dat het Waalse Gewest legitiem vermocht te oordelen dat de bij het in het geding zijnde decreet ingevoerde wijziging het mogelijk maakt de toekenning van een voor dat Gewest duur fiscaal voordeel beter te regelen, door het onder

meer met andere doelstellingen inzake gewestelijk beleid, zoals de « krotbestrijding », te harmoniseren. De Ministerraad is van mening dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

A.2.2. Met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag is de Ministerraad van oordeel dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen, enerzijds, het ogenblik waarop de belastingschuld inzake de onroerende voorheffing ontstaat en, anderzijds, de beoogde periode om na te gaan of de vrijstellingsvoorwaarden zijn vervuld.

In fiscale aangelegenheden, voor zover de begrotingswet voor het in het geding zijnde jaar is aangenomen, ontstaat de belastingschuld vanaf het ogenblik waarop de noodzakelijke voorwaarden voor het verschuldigd zijn van de belasting ten aanzien van de belastingplichtige zijn vervuld. Met betrekking tot de onroerende voorheffing wordt onder de noodzakelijke voorwaarden voor het verschuldigd zijn van de belasting de situatie op 1 januari van het beoogde jaar verstaan. De inkohiering van de belasting heeft enkel een declaratieve draagwijdte en bepaalt niet het bestaan van de belasting dat eraan voorafgaat. Er kan dus geen sprake zijn van een aantasting van het rechtszekerheidsbeginsel onder het voorwendsel dat de inkohiering en het versturen van het aanslagbiljet hebben plaatsgevonden in de loop van het jaar, vóór de bekendmaking van het in het geding zijnde Waalse decreet in het *Belgisch Staatsblad*.

Bovendien strekt de periode die moet worden beoogd om na te gaan of een belastingplichtige voldoet aan de voorwaarden inzake vrijstelling of evenredige kwijtschelding van de onroerende voorheffing, zich uit van 1 januari tot 31 december van het aanslagjaar, aangezien de administratie wordt geacht alle leegstandperiodes op te tellen teneinde na te gaan of het wettelijk vastgestelde aantal dagen is bereikt.

Vóór 31 december 2009 kon de persoon die de onroerende voorheffing verschuldigd is, geen zekerheid hebben over de gegrondheid van zijn aanspraak. De aanneming en de toepassing van het in het geding zijnde Waalse decreet tijdens het aanslagjaar vormen dus geen belemmering voor het rechtszekerheidsbeginsel. Het Waalse decreet heeft bovendien het recht op de vermindering van de onroerende voorheffing voor het aanslagjaar 2008 niet op de helling gezet, dat is beoordeeld overeenkomstig de wetgeving die op de laatste dag van dat aanslagjaar van toepassing was. De Ministerraad besluit dat de tweede prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

- B -

B.1. Artikel 257, eerste lid, 4°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992), zoals gewijzigd bij artikel 2, 2°, van het decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009 houdende fiscale billijkheid en milieuefficiëntie voor het wagenpark en de passiehuizen, bepaalt :

« Op aanvraag van de belanghebbende wordt verleend :

[...]

4° kwijtschelding of verlaging van de onroerende voorheffing in verhouding tot de duur en de omvang van de leegstand, inactiviteit of improductiviteit van het onroerend goed :

a) indien een niet ingericht bebouwd onroerend goed minstens 180 dagen in de loop van het jaar onbezet en improductief is gebleven;

b) indien het geheel van het materieel en de outillage, of een deel hiervan dat minstens 25 % van het kadastraal [inkomen] ervan vertegenwoordigt, gedurende 90 dagen in de loop van het jaar inactief is gebleven;

c) indien het geheel van hetzij een bebouwd onroerend goed, hetzij van het materieel en de outillage, of een deel hiervan dat minstens 25 % van het respectieve kadastraal inkomen ervan vertegenwoordigt, vernietigd is.

De vermindervoorwaarden worden per kadastraal perceel of per gedeelte van kadastraal perceel vastgelegd wanneer een dergelijk gedeelte hetzij een aparte woning, hetzij een productie- of activiteitsdepartement of -afdeling vormt die apart kunnen werken of apart in aanmerking genomen kunnen worden, hetzij een entiteit die gescheiden kan worden van de overige goederen of gedeelten waaruit het perceel bestaat en die apart gekadastraald kan worden.

De improductiviteit moet van onvrij[wil]lige aard zijn. Alleen het feit dat het goed tegelijkertijd te huur en te koop aangeboden wordt door de belastingplichtige stelt de improductiviteit niet voldoende vast.

Vanaf het tijdstip waarop het goed sinds meer dan twaalf maanden niet meer in gebruik is, kan, rekening houdend met het vorige aanslagjaar, de evenredige vermindering of verlaging bedoeld in a) hierboven niet meer toegekend worden voor zover de leegstandperiode twaalf maanden overschrijdt, behalve in het geval van een onroerend goed waarop de belastingplichtige de zakelijke rechten niet kan uitoefenen wegens ramp, overmacht, een procedure of een administratief of gerechtelijk onderzoek waardoor het vrije genot van het onroerend goed belet wordt, tot de dag waarop die omstandigheden die het vrije genot van het onroerend [goed] belemmeren verdwijnen. Als dusdanig wordt beschouwd een onroerend goed dat onverbeterbaar is in de zin van artikel 1, 14°, van de Waalse huisvestingscode, als dusdanig erkend door een afgevaardigde van de Minister van Huisvesting of bij een besluit van de burgemeester ».

Artikel 4 van het voormelde decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009 bepaalt :

« Dit hoofdstuk van dit decreet treedt in werking de dag waarop het in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt. De artikelen 1, 2, 1°, en 3 zijn toepasselijk vanaf het aanslagjaar 2010; artikel 2, 2°, is toepasselijk vanaf het aanslagjaar 2009 ».

B.2. Het door de decreetgever nagestreefde doel werd als volgt verduidelijkt :

« Vervolgens dient, met betrekking tot artikel 257, 4°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, dat voorziet in een vermindering van de onroerende voorheffing in geval van leegstand, inactiviteit of improductiviteit van het onroerend goed gedurende het aanslagjaar (zie artikel 15 van het WIB 1992), dat voordeel in verband te worden gebracht met de werkelijke doelstellingen die erin bestaan de bezitter van een onroerend goed die om redenen die onafhankelijk zijn van zijn wil, zojuist tijdelijk in de onmogelijkheid heeft verkeerd om inkomsten van zijn onroerend goed te innen, niet te belasten; bovendien dient,

bij wijze van aanvulling op het doel inzake fiscale billijkheid dat erin bestaat geen voor het Gewest duur fiscaal voordeel toe te kennen dat indruist tegen andere gewestelijke beleidslijnen, zoals de krotbestrijding, te worden opgemerkt dat het toegekende huidige voordeel ook tot een averechts effect kan leiden waarbij de eigenaar die het in het geding zijnde onroerend goed herstelt en verbetert, met de bewoning van het onroerend goed en bijgevolg het verschuldigd zijn van de onroerende voorheffing tot gevolg (en met misschien zelfs een verhoging van het kadastraal inkomen van het onroerend goed ingevolge zijn werkzaamheden), financieel wordt benadeeld ten opzichte van de eigenaar die op de waarde van de grond speculeert door het onroerend goed te laten vervallen en die de onroerende voorheffing gedurende die periode van speculatie niet moet betalen. In de huidige situatie lijkt het enigszins paradoxaal dat met betrekking tot de onroerende voorheffing een fiscaal voordeel wordt toegekend aan de eigenaar van een leegstaand onroerend goed, terwijl de gemeentelijke verankering en de berekeningswijze van de gewestelijke financiering van de gemeenten de gemeenten ertoe aansporen een belasting op verlaten woningen in te voeren, indien een onroerend goed het voorwerp heeft uitgemaakt van twee vaststellingen van leegstand waartussen meer dan zes maanden liggen; op dezelfde wijze lijkt de beperking in de tijd van dat fiscaal voordeel coherent te zijn met het doel van de gewestelijke belasting op de afgedankte bedrijfsruimten, die ertoe strekt de percelen grond bestemd voor economische activiteiten nieuw leven in te blazen en ze opnieuw in het economische circuit te brengen.

Er wordt dus voorgesteld om :

[...]

- ten slotte, het voordeel van de vermindering van de onroerende voorheffing in de tijd te beperken, door ze af te schaffen vanaf het ogenblik waarop de duur van de leegstand meer dan één jaar bedraagt, te rekenen vanaf het begin van de leegstand (aldus zal de vermindering, in het geval van een leegstand die meer dan één jaar bedraagt en die zich over twee jaren uitstrekt, kunnen worden toegepast in het eerste jaar waarin de leegstand bijvoorbeeld 182 dagen bedraagt, en de vermindering zal ook het volgende jaar kunnen worden toegepast, maar dan enkel ten belope van het saldo van 183 in aanmerking komende dagen van de totale leegstand die meer dan één jaar bedraagt) : rekening houdend met de huidige rechtspraak van het Grondwettelijk Hof ter zake, wordt evenwel ook voorgesteld dat die beperking in de tijd van het voordeel van de vermindering niet zou gelden in het geval waarin de eigenaar hoe dan ook niet over het vrije genot van zijn onroerend goed kan beschikken, en zulks onvrijwillig, zoals trouwens in de wetgeving van het Vlaamse Gewest daarin wordt voorzien » (*Parl. St., Waals Parlement, 2009-2010, nr. 118/1, pp. 3 en 4*).

B.3. De verwijzende rechter stelt het Hof vragen over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het bij artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechtszekerheidsbeginsel, van, enerzijds, artikel 4 van het decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009, in zoverre het voorziet in de toepasbaarheid vanaf het aanslagjaar 2009 van artikel 2, 2°, van dat decreet, dat het niet langer mogelijk maakt de kwijtschelding of vermindering van de onroerende voorheffing toe te kennen wanneer de leegstandperiode meer dan twaalf maanden bedraagt (eerste prejudiciële vraag), en,

anderzijds, artikel 257, eerste lid, 4°, vierde lid, van het WIB 1992, zoals gewijzigd bij dat artikel 2, 2°, van het decreet, in zoverre daarin rekening wordt gehouden met een duur van de leegstand die reeds vóór de inwerkingtreding van het decreet is vastgesteld (tweede prejudiciële vraag).

B.4. Uit de feiten van de aan de verwijzende rechter voorgelegde zaak en uit de motieven van de verwijzingsbeslissing blijkt dat de eisende partijen voor die rechter een vermindering van de onroerende voorheffing voor het aanslagjaar 2009 hebben aangevraagd wegens de leegstand van het goed sedert juli 2007.

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft

B.5. Een fiscaalrechtelijke regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op toestanden waarvan de voorwaarden voor belastingheffing definitief waren vastgelegd op het ogenblik dat hij in werking is getreden.

B.6.1. Inzake inkomstenbelastingen ontstaat de belastingschuld definitief op de datum van afsluiting van de periode waarin de inkomsten verworven zijn die de belastingbasis uitmaken. Overeenkomstig de bepalingen van het WIB 1992 is de onroerende voorheffing een percentage van het kadastraal inkomen, zoals het op 1 januari van het aanslagjaar is vastgesteld. Het is evenwel pas bij het afsluiten van het aanslagjaar dat het bedrag van een eventuele vermindering van die voorheffing kan worden vastgesteld, rekening houdend met de feitelijke en juridische elementen die zich gedurende het verstreken jaar hebben voorgedaan.

De belastingplichtige kent slechts definitief de voorwaarden van de belastingheffing op het einde van het belastbare tijdperk.

B.6.2. Het in het geding zijnde decreet is afgekondigd op 10 december 2009 en het is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 december 2009, dus vóór het einde van het belastbare tijdperk 2009.

Daaruit volgt dat artikel 4 van dat decreet, door artikel 2, 2°, vanaf het aanslagjaar 2009 van toepassing te maken, fiscale situaties regelt waarvan de voorwaarden voor belastingheffing niet konden worden beschouwd als zijnde definitief vastgelegd. De decreetgever heeft bijgevolg geen afbreuk gedaan aan het rechtszekerheidsbeginsel.

Door voor de berekening van de voor het aanslagjaar 2009 verschuldigde belasting bovendien rekening te houden met een leegstandperiode van het goed die dateert van vóór dat aanslagjaar, heeft de in het geding zijnde bepaling niet tot gevolg dat de regels met betrekking tot de belasting die verschuldigd is voor het aanslagjaar dat aan 2009 voorafgaat, worden gewijzigd.

B.7. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft

B.8. Het komt de bevoegde wetgever toe te oordelen of een stelsel van fiscale vrijstellingen moet worden gehandhaafd of aangepast. Indien daaruit een verschil in behandeling tussen belastingplichtigen voortvloeit, dient het Hof na te gaan of dat verschil in behandeling objectief is en redelijk kan worden verantwoord ten aanzien van het nagestreefde doel.

B.9. Met de in het geding zijnde bepaling heeft het Waalse Gewest het voordeel van de vermindering van de onroerende voorheffing willen beperken in de tijd waardoor belastingplichtigen verschillend worden behandeld naargelang de leegstand van hun onroerend goed al dan niet meer dan één jaar bedraagt.

Het criterium van de duur van de leegstand van het onroerend goed is relevant ten aanzien van het doel van de maatregel, die zowel fiscale billijkheid als krotbestrijding beoogt teneinde de toegang tot een behoorlijke huisvesting aan te moedigen, zoals blijkt uit de in B.2 aangehaalde parlementaire voorbereiding van het decreet.

Het feit dat rekening wordt gehouden met de leegstandperiode die tijdens een vorig aanslagjaar is vastgesteld, is daarenboven verantwoord, gelet op het nagestreefde doel.

B.10. De tweede prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 2, 2°, en 4 van het decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009 houdende fiscale billijkheid en milieuefficiëntie voor het wagenpark en de passiefhuizen schenden de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 20 september 2012.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse